

ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ –ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΜΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

«Παιδεία: Η επιλογή του να είσαι άνθρωπος!»

Παιδεία θα πει να είσαι άνθρωπος. Ν'αγαπάς, να προσφέρεις, να σέβεσαι, να είσαι ελεύθερος, να έχεις επιλογές, να ζεις έντονα κάθε στιγμή, να κλαις και να γελάς, να πέφτεις και να σηκώνεσαι, να κάνεις λάθη και να χαίρεσαι που δεν είσαι τέλειος. Η παιδεία είναι επιλογή και δεν έχει να κάνει με πτυχία που κοσμούν τους τοίχους, αλλά με εμπειρίες και γνώσεις που ομορφαίνουν τη ζωή μας.

Στη σημερινή θηριώδη κοινωνία μόνο ένας άνθρωπος με ουμανιστική παιδεία, αξίες και ιδανικά θα μπορούσε να διακρίνει την κατάντια που υφίστανται όλοι οι άνθρωποι, οι οποίοι φοίτησαν για χρόνια στα θρανία επωφελούμενοι από τον εκδημοκρατισμό και τον δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης και το μόνο που κατάφεραν να γίνουν, είναι ανταγωνιστικές μηχανές χρημάτων. Το αποτέλεσμα του σύγχρονου υλιστικού κόσμου είναι ο πόλεμος, η τρομοκρατία, η βία, η απάτη και ο ρατσισμός που ισοπεδώνουν οποιαδήποτε πνευματική και ηθική αξία βρίσκεται στον δρόμο τους.

Και ενώ κάποτε ο ρόλος της εκπαίδευσης συνδεόταν άρρηκτα με την έννοια της παιδείας, σήμερα καταλύεται κάθε έννοια ποιοτικής κατάρτισης και αυτό που μετράει είναι η ποσότητα. Πόσα πτυχία έχουμε, δηλαδή, τι βαθμό γράψαμε στις πανελλήνιες και λίγο αργότερα πόσα χρήματα κερδίζουμε από την εκάστοτε εργασιακή μας θέση. Η αριστεία που από μόνη της είναι μια ουτοπιστική προσέγγιση, καταφέραμε με τον κυνισμό μας να την ορίσουμε αυστηρά από έναν βαθμό που γράψαμε μια δεδομένη χρονική στιγμή και καμία σημασία δεν έχει η ηθική και ο ανθρωπισμός με τον οποίο πορευόμαστε σε όλη μας τη ζωή. Τι ειρωνεία που είναι βασισμένη σε αυτήν τη λογική να ονομάζουμε άριστο κάποιον βαθμολογικά άρτιο, που δεν είναι απαραίτητο όμως ότι ακολουθεί έναν έντιμο και ενάρετο βίο.

Και αντί να παίρνουμε δύναμη από τη γνώση που αποκτούμε με τη σημερινή εκπαίδευση γινόμαστε όλο και πιο αδύναμοι να αντιδράσουμε στην αδικία του "πολιτισμένου μας κόσμου" με τη φθορά κάθε πολιτικής ιδεολογίας και την καταστρατήγηση των πανανθρώπινων δικαιωμάτων για την τυπική απόκτηση των οποίων χύθηκε αίμα στα χρόνια της Γαλλικής Επανάστασης και του Διαφωτισμού.

Πολλοί λένε πως είναι δύσκολο να αλλάξει η εξευτελιστική πραγματικότητα που βιώνουμε όλοι μαρτυρικά. Ποτέ όμως δεν σκεφτήκαμε πως όλοι αναγκαστήκαμε συνειδητά ή υποσυνείδητα να αποτινάξουμε την ανθρώπινή μας ταυτότητα για να γίνουμε ανταγωνιστικά θηρία στην κτηνώδη κοινωνία μας και πως η παιδεία και η ανθρωπιά εξακολουθούν να φωλιάζουν κάπου μέσα μας και να μας διακρίνουν από τα άλογα ζώα της οικουμένης. Γιατί μπορεί να γινόμαστε παράλογοι ορισμένες φορές, αλλά η λογική εξακολουθεί να υπάρχει σε όλους τους ανθρώπους ως έμφυτο χαρακτηριστικό και ως η μοναδική λύση για την αποτίναξη κάθε αυθαίρετης συμπεριφοράς. Ίσως, λοιπόν, ο αγώνας κατά της δεσπόζουσας κοινωνικής κατάστασης και η απάντηση στη λεγόμενη κρίση αξιών να είναι αρχικά μια προσωπική προσπάθεια που θα αποκτά συλλογικό χαρακτήρα μέσω της συντονισμένης πνευματικής αφύπνισης κάθε ατόμου.

Έτσι προκύπτει η δυνατότητα επιλογής κάθε ατόμου να ακολουθήσει τις επιταγές της παιδείας και πιοτικής καλλιέργειας μέσω της απόκτησης γνώσεων που θα χρησιμεύουν ως εφαλτήριο για την επίλυση κάθε κίνησης ατίμωσης της ανθρώπινης υπόστασης. Προς αυτήν την κατεύθυνση ενδείκνυται να λειτουργήσει και η σχολική και η πανεπιστημιακή εκπαίδευση με το να ωθεί τα νέα μέλη της κοινωνίας σε πρακτική μετουσίωση γνώσεων.

Γιατί ενώ μέσα στους πυλώνες της εκπαίδευσης χτίσαμε μια ιδανική νοητή πραγματικότητα, αυτή περιορίστηκε μόνο σε θεωρητικό επίπεδο και δεν αποτέλεσε κομμάτι της σημερινής παιδείας των ανθρώπων καθώς δεν έγινε σωστή ερμηνεία της και κατ' επέκταση αξιοποίηση της. Και ενώ η κυριαρχούσα ελίτ και το συστημένο πρόγραμμα που αυτή υπέδειξε και υπέβαλε στους ανθρώπους, πασχίζουν να διαπεράσουν την ιδέα ενός παράδοξου συνδυασμού οικονομικής ανωτερότητας και ομογενοποίησης, η λύση είναι ακριβώς το αντίθετο. Δηλαδή το να ζούμε ισότιμα σε βόμβενοι τη διαφορετικότητα και θαυμάζοντας την ποικιλομορφία, υπηρετώντας τον ρόλο μας ως νοήμονες άνθρωποι και επιλέγοντας την αξιοκρατία, την ελευθερία, την αγάπη, ακόμα και το λάθος, αν αυτός είναι ο μόνος τρόπος να δούμε το σωστό. Επιλέγοντας εν τέλει την ουσιαστική παιδεία και εφαρμόζοντας ένα σύστημα που συνάδει με αυτήν, αποστασιοποιημένο από φλοχρήματες και ματαιόδοξες πολιτικές.

Ας μην ξεχνάμε, λοιπόν, πόσο σημαντική είναι η έμπρακτη προσέγγιση γνώσεων στον στίβο της ζωής. Γιατί εκεί μαθαίνουμε πόσο άπιαστη είναι η ιδέα της αριστείας που μικρή διαφορά έχει από την τελειομανία με την νεωτεριστική σημασία που έχουμε προσδώσει σε αυτές τις λέξεις. Ενώ αντιθέτως κατανοούμε την αξία ενός αγαθού ανθρώπου που προσανατολίζεται με πνευματικά και όχι υλιστικά κριτήρια και θέτει ως στόχο την θηική κερδοσκοπία. Στον στίβο της ζωής καταπιανόμαστε με επιζήμιες ή σωτήριες δραστηριότητες, πολλές φορές σφάλουμε και αυτό είναι που μας κάνει να εκτιμήσουμε περισσότερο μια σωστή μας ενέργεια και να προβούμε στη διαδικασία της αξιολόγησης, της κριτικής, της αυτογνωσίας και αργότερα, της βελτίωσης.

Της Ρενέ Βαρεντζάκη, αποφοίτου της σχολής Επικοινωνίας και ΜΜΕ του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου

ΜΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

Ο Ευάγγελος Παπανούτσος (Πειραιάς, 27 Ιουλίου 1900 - Αθήνα, 2 Μαΐου 1982) ήταν σημαντικός Έλληνας παιδαγωγός, φιλόσοφος, θεολόγος και δοκιμιογράφος- κειμενογράφος του 20ου αιώνα. Η καταγωγή του ήταν από το Σοπωτό της Αχαΐας. Η συμβολή του στη λειτουργία και στην ανακαίνιση της Ελληνικής Παιδείας είναι ευρέως γνωστή. Οι κυριότερες μεταρρυθμίσεις που οφείλονται στον Ευάγγελο Παπανούτσο ήταν, μεταξύ άλλων, η καθέρωση της δημοτικής γλώσσας στην Εκπαίδευση και ο διαχωρισμός της Μέσης Εκπαίδευσης στις βαθμίδες Γυμνασίου και Λυκείου. Το εκπαιδευτικό του έργο υπέστη έντονη κριτική από τους πραξικοπηματίες της δικτατορίας των συνταγματαρχών και αναιρέθηκε σχεδόν ολοσχερώς την περίοδο 1967-74. Ωστόσο, με την αποκατάσταση της δημοκρατίας, η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση Ράλλη του 1976 ουσιαστικά στηρίχτηκε στις δικές του ιδέες.

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%95%CF%85%CE%AC%CE%B3%CE%B3%CE%B5%CE%BB%CE%BF%CF%82_%CE%A0%CE%B1%CF%80%CE%B1%CE%BD%CE%BF%CF%8D%CF%84%CF%83%CE%BF%CF%82

«Δρόμοι ζωής»

Ποια ακριβώς είναι, μέσα στον χαρακτηρολογικό πίνακα, η ιδιομορφία του δασκάλου; Πολλά γνωρίσματά της έχουν επισημάνει όσοι έχουν συστηματικά μελετήσει το θέμα. Θα περιοριστώ σε τρία, τα κατά τη γνώμη μου σπουδαιότερα.

Στόφα δασκάλου έχει εκείνος πού παραμένοντας ενήλικος μπορεί να γίνεται παιδί — και κάθε χρόνο, με τα νέα παιδιά πού έρχονται στα χέρια του, να γίνεται ένα νέο παιδί. Τούτο μπορούμε να το διατυπώσουμε και αλλιώς: ο αληθινός δάσκαλος ενηλικιώνεται παραμένοντας παιδί στην ψυχή άνθρωπος δηλαδή αγνός, δροσερός, εύπλαστος.

Αδύνατο να φαντασθεί κανείς πόσο δύσκολο, υπεράνθρωπο σχεδόν, είναι αυτό πού του ζητούμε: να συνθλίψει μέσα του το χρόνο, να γερνάει φυσιολογικά και όμως να μένει νέος στην ψυχή, για να μπορεί να έχει εύκολη την πρόσβαση στα αισθήματα, στις σκέψεις, στις επιθυμίες του νέου ανθρώπου πού θα διαπαιδαγωγήσει, να τον «καταλαβαίνει», να χαίρεται και να διασκεδάζει μαζί του, να σκέπτεται τις σκέψεις του, να επιθυμεί τις επιθυμίες του, να πονάει τον πόνο του. Να κατορθώνει δηλαδή εκείνο πού δεν μπορούν να επιτύχουν οι γονιοί (πιο πολύ ό πατέρας παρά ή μητέρα) όταν ή ηλικία έχει υπέρμετρα μεγαλώσει την απόσταση πού τούς χωρίζει από τα παιδιά τους. «Μιλούν» παραπονούνται «μιαν άλλη γλώσσα, ακατανόητη για μας».

Ο δάσκαλος λοιπόν πρέπει ακριβώς να καταλαβαίνει, να μιλεί αυτή τη γλώσσα, για να συνεννοείται με τούς νέους, για να μπορεί να έρχεται πολύ κοντά τους και να τούς παραστέκεται στις δυσκολίες πού θα βρουν πορευόμενοι την (ανώμαλη και επικίνδυνη) οδό της ζωής.

Όσοι βλέπουν με σκεπτικισμό τούτο το «πλησίασμα» και κάποτε ανησυχούν για τις συνέπειές του, θα αναθεωρήσουν τη στάση τους άμα σκεφτούν ότι, εάν δεν πάμε κοντά στο παιδί, δεν θα το φέρουμε ποτέ κοντά μας, και όσο μακριά του στεκόμαστε, τόσο κι εκείνο θα σταθεί ακόμα πιο μακριά από μας. Με αυτό το πρίσμα θεωρούμενο το έργο του δασκάλου είναι σήμερα πολύ πιο δύσκολο από όσο ήταν στις άλλες εποχές. Γιατί με τον ίλιγγιάδη ρυθμό πού εξελίσσονται σήμερα οι κοινωνίες μας, η απόσταση (όχι χρόνου, αλλά αντιλήψεων και διαθέσεων, «νοοτροπίας») πού χωρίζει τη μια γενεά από την άλλη έχει γίνει εκπληκτικά μεγάλη. Ό κόσμος μας δεν είναι πια ό δικός τους και για να μετατεθεί κανείς στη δική τους «πραγματικότητα», όπως μόνο ο αληθινός δάσκαλος μπορεί να το κάνει, είναι σωστός άθλος. Ποτέ δεν ήταν το παιδευτικό λειτούργημα τόσο δύσκολο όσο σήμερα.

Το δεύτερο πού ζητούμε από το δάσκαλο είναι: στις σχέσεις του με το μαθητή σ' ένα στόχο να βλέπει πάντοτε σταθερά — πώς να αχρηστέψει τον εαυτό του. Ξέρετε άλλο επάγγελμα πού αποκλειστική επιδιώξη του έχει να αχρηστεύει τις υπηρεσίες του; Ό νους μας πηγαίνει στο ιατρικό όταν μας θεραπεύσει, ό γιατρός παύει να μας είναι χρήσιμος. “Αν όμως καλοεξετάσουμε τα πράγματα, δεν θα εξαιρέσουμε ούτε το γιατρό, γιατί και το σώμα πού υπερνίκησε μια νόσο, φθείρεται διαρκώς με την ηλικία και έχει πάντοτε την ανάγκη του γιατρού. Με το δάσκαλο συμβαίνει το αντίθετο. Επιτυχημένος

είναι εκείνος ο δάσκαλος πού έκανε με το έργο του τόσο ώριμο το μαθητή του, ώστε εκείνος να μη τον χρειάζεται πια.

Αυτό είναι το μεγάλο κατόρθωμα, ο θρίαμβος του δασκάλου: να κάνει τον νέο άνθρωπο σε τέτοιο βαθμό αυθύπαρκτο και ανεξάρτητο — στον τρόπο πού μεθοδεύει τις παρατηρήσεις και τις σκέψεις του, πού κάνει τις εκτιμήσεις του, πού καταρτίζει το πρόγραμμα της δράσης του, πού βλέπει και σημασιολογεί τον κόσμο και τη ζωή — ώστε να μην έχει πλέον ανάγκη από τη χειραγώγηση κανενός άλλου, ούτε φυσικά τού δασκάλου του.

Απόσπασμα από το έργο του Παπανούτσου «Δρόμοι Ζωής»

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

Το παρακάτω απόσπασμα προέρχεται από το λογοτεχνικό έργο του Νικολάου Καζαντζάκη «Αναφορά στο Γκρέκο». Είναι αυτοβιογραφικό και αποτυπώνει τα προσωπικά βιώματα του συγγραφέα από τον καιρό, που ήταν ο ίδιος μαθητής. Αντανακλά τις αυταρχικές μεθόδους, τις οποίες μετέρχονταν οι δάσκαλοι εκείνης ης εποχής. Δημοσιεύθηκε μετά το θάνατο του μεγάλου συγγραφέα.

«Η Νέα Παιδαγωγική»

Με τα μαγικά πάντα μάτια, με το πολύβουιο, γεμάτο μέλι και μέλισσες μυαλό, μ' ένα κόκκινο μάλλινο σκούφο στο κεφάλι και τσαρουχάκια με κόκκινες φούντες στα πόδια, ένα πρωί κίνησα, μισό χαρούμενος, μισό αλαφιασμένος, και με κρατούσε ο πατέρας μου από το χέρι. Η μητέρα μου είχε δώσει ένα κλωνί βασιλικό να τον μυρίζουμαι, λέει, να παίρνω κουράγιο, και μου κρέμασε το χρυσό σταυρουλάκι της βάφτισής μου στο λαιμό.

— Με την ευκή του Θεού και με την ευκή μου..., μουρμούρισε και με κοίταξε με καμάρι.

Ήμουν σαν ένα μικρό καταστολισμένο σφαγάρι κι ένιωθα μέσα μου περφάνια και φόβο· μα το χέρι μου ήταν σφηνωμένο βαθιά μέσα στη φούχτα του πατέρα μου κι αντρειευούμουν. Πηγαίναμε, πηγαίναμε, περάσαμε τα στενά σοκάκια, φτάσαμε στην εκκλησιά του Αϊ-Μηνά, στρίψαμε, μπήκαμε σ' ένα παλιό χτίρι, με μια φαρδιάν αυλή, με τέσσερις μεγάλες κάμαρες στις γωνιές κι ένα κατασκονισμένο πλατάνι στη μέση. Κοντοστάθηκα, δείλιασα· το χέρι μου άρχισε να τρέμει μέσα στη μεγάλη ζεστή φούχτα.

Ο πατέρας μου έσκυψε, άγγιξε τα μαλλιά μου, με χάδεψε· τινάχτηκα· ποτέ δε θυμόμουν να μ' έχει χαδέψει· σήκωσα τα μάτια και τον κοίταξα τρομαγμένος. Είδε πως τρόμαξα, τράβηξε πίσω το χέρι του:

— Εδώ θα μάθεις γράμματα, είπε, να γίνεις άνθρωπος· κάμε το σταυρό σου.

Ο δάσκαλος πρόβαλε στο κατώφλι· κρατούσε μια μακριά βίτσα και μου φάνηκε άγριος, με μεγάλα δόντια, και κάρφωσα τα μάτια μου στην κορφή του κεφαλιού του να δω αν έχει κέρατα· μα δεν είδα, γιατί φορούσε καπέλο.

— Ετούτος είναι ο γιος μου, του 'πε ο πατέρας μου.

Ξέμπλεξε το χέρι μου από τη φούχτα του και με παρέδωκε στο δάσκαλο.

— Το κρέας δικό σου, του 'πε, τα κόκαλα δικά μου· μην τον λυπάσαι, δέρνε τον, κάμε τον άνθρωπο.

— Έγνοια σου, καπετάν Μιχάλη· έχω εδώ το εργαλείο που κάνει τους ανθρώπους, είπε ο δάσκαλος κι έδειξε τη βίτσα.

Από το Δημοτικό Σκολείο απομένει ακόμα στη θύμησή μου ένας σωρός παιδικά κεφάλια, κολλητά το ένα πλάι στο άλλο, σαν κρανία· τα πιο πολλά θα 'χουν γίνει κρανία. Μα απάνω από τα κεφάλια αυτά απομένουν μέσα μου αθάνατοι οι τέσσερις δασκάλοι.

[...]

Στην Τετάρτη Τάξη βασίλευε και κυβερνούσε ο Διευθυντής του Δημοτικού. Κοντοπίθαρος, μ' ένα γενάκι σφηνωτό, με γκρίζα πάντα θυμωμένα μάτια, στραβοπόδης. «Δε θωράς, μωρέ, τα πόδια του», λέγαμε ο ένας στον άλλο σιγά να μη μας ακούσει, «δε θωράς, μωρέ, πώς τυλιγαδίζουν τα πόδια του; και πώς βήχει; Δεν είναι Κρητικός». Μας είχε έρθει σπουδασμένος από την Αθήνα κι είχε φέρει, λέει, μαζί του τη Νέα Παιδαγωγική. Θαρρούσαμε πως θα 'ταν καμιά νέα γυναίκα και την έλεγαν Παιδαγωγική· μα όταν τον αντικρίσαμε για πρώτη φορά ήταν ολομόναχος· η Παιδαγωγική έλειπε, θα 'ταν σπίτι.

Κρατούσε ένα μικρό στριφτό βούρδουλα, μας έβαλε στη γραμμή κι άρχισε να βγάζει λόγο. Έπρεπε, λέει, ότι μαθαίναμε να το βλέπαμε και να το αγγίζαμε ή να το ζωγραφίζαμε σ' ένα χαρτί γεμάτο κουκκίδες. Και τα μάτια μας τέσσερα· αταξίες δε θέλει, μήτε γέλια, μήτε φωνές στο διάλειμμα· και σταυρό τα χέρια. Και στο δρόμο, όταν δούμε παπά, να του φιλούμε το χέρι. «Τα μάτια σας τέσσερα, κακομοίρηδες, γιατί αλλιώς, κοιτάχτε εδώ!», είπε και μας έδειξε το βούρδουλα. «Δε λέω λόγια, θα δείτε έργα!» Κι αλήθεια είδαμε· όταν κάναμε καμιά αταξία ή όταν δεν ήταν στα κέφια του, μας ξεκούμπωνε, μας κατέβαζε τα πανταλονάκια και μας έδερνε κατάσαρκα με το βούρδουλα· κι όταν βαριόταν να ξεκουμπώσει, μας έδινε βουρδουλιές στ' αυτιά, ωστόυ έβγαινε αίμα.

Μια μέρα έδεσα κόμπο την καρδιά μου, σήκωσα το δάχτυλο:

— Πού είναι, κυρ δάσκαλε, ρώτησα, η Νέα Παιδαγωγική; γιατί δεν έρχεται στο σκολειό;

Τινάχτηκε από την έδρα, ξεκρέμασε από τον τοίχο το βούρδουλα.

— Έλα εδώ, αυθάδη, φώναξε, ξεκούμπωσε το πανταλόνι σου.

Βαριόταν να το ξεκουμπώσει μόνος του.

— Να, να, να, άρχισε να βαράει και να μουγκρίζει.

Είχε ιδρώσει, σταμάτησε.

— Να η Νέα Παιδαγωγική, είπε, κι άλλη φορά σκασμός!

'Ηταν όμως και πονηρούτσικος ο σύζυγος της Νέας Παιδαγωγικής. Μια μέρα μας λέει: «Αύριο θα σας μιλήσω για το Χριστόφορο Κολόμβο, πώς ανακάλυψε την Αμερική. Μα για να καταλάβετε καλύτερα, να κρατάει καθένας σας κι από ένα αυγό· όποιος δεν έχει αυγό, ας φέρει βούτυρο!».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ :

ΘΕΜΑ Α:

A.1. «Η παιδεία είναι επιλογή και δεν έχει να κάνει με πτυχία που κοσμούν τους τοίχους». Να σχολιάσετε σε μία παράγραφο των 100-120 λέξεων το παραπάνω απόσπασμα του «ΚΕΙΜΕΝΟΥ 1».

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ Β:

B.1. Να επαληθεύσετε ή να διαψεύσετε, με βάση τα «ΚΕΙΜΕΝΟ 1» και «ΚΕΙΜΕΝΟ 2», τις παρακάτω προτάσεις, γράφοντας στο τετράδιό σας δίπλα στο γράμμα που αντιστοιχεί σε κάθε πρόταση τη λέξη Σωστό ή Λάθος:

1.Η παιδεία έχει κατά κύριο λόγο να κάνει με τη θεσμοθετημένη γνώση. (ΚΕΙΜΕΝΟ 1)

2.Σύμφωνα με τα δεδομένα της σύγχρονης εκπαίδευσης «άριστος» είναι αυτός, που διαπρέπει σε βαθμολογικό επίπεδο. (ΚΕΙΜΕΝΟ 1)

3.Η σύγχρονη γνώση αντί να διευρύνει τους ορίζοντες και να πολιτικοποιεί τον άνθρωπο, καταστρατηγεί σε μεγάλη κλίμακα τα ανθρώπινα δικαιώματα. (ΚΕΙΜΕΝΟ 1)

4.Ο πραγματικός δάσκαλος δε χρειάζεται να προσαρμόζεται στην ηλικία και την ιδιοσυγκρασία του εκπαιδευόμενου, αρκεί να διέπεται από μια ουσιαστική επιστημονική κατάρτιση. (ΚΕΙΜΕΝΟ 2)

5.Ο επιτυχημένος δάσκαλος είναι εκείνος, που θα εξισώσει γνωστικά το μαθητή με τον ίδιο. (ΚΕΙΜΕΝΟ 2)

Μονάδες 10

B.2.α. Να εντοπίσετε πώς πραγματοποιείται η συνοχή στην Πέμπτη παράγραφο «Πολλοί λένε πως... αφύπνισης κάθε ατόμου». του «ΚΕΙΜΕΝΟΥ 1».

Μονάδες 8

B.2.β. Στην τελευταία παράγραφο του «ΚΕΙΜΕΝΟΥ 1» να εντοπίσετε μία μέθοδο ανάπτυξης και έπειτα να δικαιολογήσετε τη χρήση του α' πληθυντικού προσώπου.

Μονάδες 7

B.3.Να σχολιάσετε τρείς γλωσσικές επιλογές ,στις οποίες προβαίνει ο συγγραφέας του «KEIMENO 2» , για να προσδώσει στο ύφος του υποκειμενικότητα.

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ Γ:

Γ.1.α.Να σχολιάσεις τους αφηγηματικούς τρόπους που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας στο «KEIMENO 3». Τι επιτυγχάνει με τη χρήση αυτών;

Μονάδες 8

Γ.1.β. «η Παιδαγωγική έλειπε, θα 'ταν σπίτι.» Να σχολιάσεις το σχήμα του λόγου, που επιστρατεύει ο συγγραφέας. Τι θέλει να προσδώσει με την επιλογή αυτού του σχήματος στο λόγο του;

Μονάδες 7

ΘΕΜΑ Δ:

Σε μία επιστολή , που καλείστε να αποστείλετε στην υπουργό Παιδείας , να επισημάνετε τις δυσλειτουργίες που απορρέουν από τον άγονο τεχνοκρατικό χαρακτήρα ,που έχει λάβει η εκπαίδευση και να καταδείξετε ορισμένες προτάσεις, ώστε να επιτευχθεί μία ανθρωπιστική προσέγγιση της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Μονάδες 30